

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשות "חקת"

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	הזמנים ליום שבת "אור החיים"
21:21	20:25	19:14	ירושלים
21:18	20:23	19:32	ת"א
21:22	20:26	19:35	חיפה
21:18	20:22	19:31	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

"וכל כלי פתוח אשר אין צמיד עליו טמא הוא" - אפשר לפרש, שכלי פתוח זהו הפה. "אשר אין צמיד עליו" כלומר אין לו מחסום, "טמא הוא". כל עוד שאין מחסום לפה, יכול הפה לדבר לשון הרע, לדבר לא יפה, לקלל. והרי הפה הוא הדבר שאמור להיות הכי טהור וקדוש שהרי לפני תפילת שמונה עשרה אנו אומרים לה' "אדוני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך" הפה שלנו צריך להיות קדוש. שהרי לא נברא הפה אלא להלל ולשבח ולפאר את מלך מלכי המלכים. אדם שרוצה שברכותיו ותפילותיו יתקיימו ישתדל בכל כוחו לשמור על פיו, להוציא רק מה שצריך, לדבר דיבורים טובים, דברי תורה, דברי שבח לה', ויזכה בזכות זה לכל הברכות הקיימות. ואם נסתכל היטב, אדם קשה לו הפרנסה, ואם יסתכל באותיות "פרנסה" זה אותיות "רסן פה" אדם שמרסן את פיו זוכה לפרנסה בשפע.

עניין נוסף, לאחר פרשת פרה אדומה מיד מוזכרת לנו מיתת מרים. ומדוע סמך את מיתת מרים לפרשת פרה אדומה? ועוד נשאל, מדוע גם מיד לאחר מיתת מרים מוזכר שלא היה מים לעדה? על פי פירוש רש"י רואים שכל זמן שהיתה מרים בחיים היה מים לעדה. מכאן למדו שכל ה 40 שנה שהיה מים לעם ישראל במדבר היה בזכות מרים הצדיקה. ומדוע סמך מיתת מרים לפרה אדומה? לומר לך, מה הפרה האדומה מכפרת כך גם מיתת הצדיקים מכפרת.

עוד נאמר בפרשה, "ויראו כל העדה כי גוע אהרן ויבכו את אהרן שלושים יום כל בית ישראל". נאמר "כל בית ישראל" כלומר גם הנשים וגם האנשים. כי אהרון היה רודף שלום ומשכין שלום בין איש לאשתו ובין איש לחברו. ובעניין זה, מספרים על רבי זליג הצדיק, שיום אחד, למד בחברותא עם יהודי שהתקשה בראיתו. אמר לו היהודי לרבי זליג, שאשתו מציקה לו מאוד, וכי עקב המגבלות שלו בראייה, לא יכול לעזור לה בעבודות הבית וקשה לו עם השלום בית כי יש ביניהם מריבות. לכן ביקש היהודי מרבי זליג שיתפלל עליו ועל שלום ביתו. לאחר כמה ימים, בא היהודי נרגש לרבי זליג, ואמר לו שהמצב בבית השתפר ואשתו כבר לא משגעת אותו והוא מאושר, והודה לו על שהתפלל עליו. אך לא ידע היהודי את האמת, שרבי זליג, בירר ומצא זמן שהאישה לא בבית, וגם היהודי עצמו לא בבית, ובדיוק באותה שעה היה מגיע רבי זליג, והיה מנקה את ביתם ושוטף את הכלים ומסדר את הבית. וכאשר חזרה האישה לביתה מצאה את הבית מסודר והכלים שטופים חשבה שבעלה ניקה וסידר את הבית. וככה היה ביניהם שלום בית בלי שידעו שרבי זליג הוא זה שמשכין ביניהם שלום.

יש בפרשה שלנו משפט שיכול לעזור לנו מול היצר הרע. "זאת התורה אדם כי ימות באוהל". חז"ל הקדושים למדו מפסוק זה שאין תורה מתקיימת אלא במי שממית את עצמו עליה. (ברכות ס"ג ב'). אדם שמוסר נפש על התורה וגם בחיים עצמו, מוסר נפש על דבר מסוים, אם הוא מתאמץ ובאמת מנסה, הוא גם יצליח. ואדם שלא מתאמץ לעולם לא יצליח. ולמה דווקא במילה "אוהל" מה קשור האוהל בניסיון לגבור על היצר הרע? כי העולם הזה ארעי זמני וחולף בדיוק כמו אוהל שהוא דבר זמני. ואין שום דבר בעולם שיסאר איתך לנצח, חוץ ממצוות תורה ומעשים טובים.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אורלי בת סעידה	גרושן בן רחמה	יצחק בן רחל
נוריה בת נעימה	אהרון בן חזלה	דוד בן נטע
קוקב בת אביגיל	חי בן ירדנה	עמרם יחיא בן עיישה
אינס בת מרים	חנניה בן אסתר	יעקב בן מרים
חדווה בת מסעודה	יהושוע בן תמו	גראן בת גואר
ציפורה בת רבקה	יוחנן בן בסקי	שלמה בן נבט
ז'נין בת מזל	נתנאל בן אורלי	
שרה בת זילפה	ישראל בן נרה	
שרה בת חנינה	יעקב בן סעידה	
אליס עישה בת סימי	אליהו בן רחל	
חנה בת זוהרה	שמעון בן עיישה	

"כאשר אתה מדבר אתה מפסיד את גובה עולם המחשבה, אך מרוויח את השינוי בעולם המעשה" (רבי נחמן מברסלב)

2 אהב

3 אהב

4 אהב

ראשון	ו' תמוז	שני	ז' תמוז	שלישי	ח' תמוז	רביעי	ט' תמוז	חמישי	י' תמוז	שישי	יא' תמוז	שבת	יב' תמוז
ברכת הלבנה בערב פטירת הצדיקים: ר' חיים דלרוזה ר' שמואל מאג'ר	פטירת הצדיקים: ר' שמחה בונים אלטר ר' אהרון משה הלוי ר' אהרון משה מבראד	פטירת הצדיקים: ר' אליהו סלמן מני ר' מאיר מדזיקוב	פטירת הצדיקים: ר' יוסף דיין ר' יקותיאל יהודה הלברשטם	פטירת הצדיקים: ר' ישראל יעקב אלכאזי	פטירת הצדיקים: ר' צבי הירש ר' עזרת צבי	פטירת הצדיקים: ר' יעקב בן הרא"ש בעל הטורים							

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

דוד המלך הקים עולה של תשובה, לכן אף פעם הוא לא ראה באויביו כאויבים של ממש, כששימעי בן גרא קילל אותו הוא התבונן בדברים שאמר עליו מה עליו לתקן. ולבסוף הוא לקח אותו כמלמד לשלמה בנו. וידוע שכל זמן ששימעי בן גרא היה קיים, לא נשא שלמה את בת פרעה, אלא הכל היה בצניעות ובקדושה – וכל זה בזכות שימעי שהיה תלמיד חכם. דוד המלך יכול היה להרוג את שאול, אבל הוא לא רצה לשפוך את דמו של משיח ה'. גם את יואב הוא יכל להעניש, וגם את אבשלום, אבל הוא אמר לכל אנשיו "לאט לי לנער לאבשלום" (שמואל-ב, יח), "אם יקרא לפניכם במלחמה אל תיגעו בו לרעה, הוא שלי, אני אטפל בו, אני אחבק אותו ואקרב אותו, אבל אתם אל תיגעו בו". כשאחימעץ רצה לבשר לדוד שאבשלום נהרג, אמר לו יואב בן צרויה, "לא איש בשורה אתה היום הזה" (שם), כלומר לא ראוי לך לבשר בשורה כזאת, כי התשועה הזאת לא תהיה שלימה בעיני המלך, כיוון שבנו מת, אף על פי שהוא מרד בו והיה ראוי להרוג, כי העולם הזה הוא עלמא דשיקרא, מה שיאמר עליך כאן בעולם הזה, זה לא נורא, גם מה שיעשו לך כאן, זה לא נורא, הכל אפס אפסים, אבל שם בעולם הבא, זו בעיית הבעיות, ולכן על האדם לדאוג שלא תשיגהו בושה בום הדין, כי אם שם יהיו לו חסרונות, מצבו לא יהיה טוב כלל. ומסיבה זו דוד המלך לא היה מגיב כלל. בעל התניא אומר כאן חידוש גדול, בגלל שהרמב"ם ראה שהדורות הבאים יהיו במצב קשה מאוד, הוא נתן את הפסק שמי שיש לו רוב זכויות נקרא צדיק, ומחצה על מחצה נקרא בינוני (שהוא שם מושאל לעניין שכר ועונש), כלומר מספיק שתהיה מושאל. אבל האמת היא, אומר בעל התניא, שמי שרוצה לדעת מהי תשובה שילמד מרבה שאמר על עצמו שהוא בינוני, ואביי שהיה תלמידו אמר לו "לא שביק מר חיי לכל בריה" (ראה גמרא בבבכות ס"א עמ' ב), והאמת שזו טענה נכונה, שהרי רבה לא עבר אפילו על איסור דרבנן, ואם כן, איך הוא אומר על עצמו שהוא בינוני??

פרשתנו פותחת במצוות שריפת פרה אדומה לצורך טהרתם של אלו שננטמו למת. סודה של מצוה זו עמוק עד שאפילו שלמה המלך החכם מכל האדם, לא זכה להבינו. (גמרא יומא יד,א), ועל כך אמר "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני" (קהלת,ז,כג). והיחיד שנתגלה לו סוד זה הוא משה רבנו. וכמו שנרמז בפסוק "ויקחו אליך פרה אדומה" ודרשו חז"ל במדרש רבה "לך אני מגלה טעם פרה". רש"י בפרשתנו מביא בשם רבי משה הדרשן, טעם נאה למצוה זו, שענינה לכפר על חטא העגל. והוא ממשיך זאת לבן שפחה שטינף בצואה את ארמונו של המלך. וכך ישראל כיוון שחטאם היה על ידי העגל, על כן תבוא כפרתם דווקא על ידי הפרה, שהיא אימו של העגל. ומכיוון שמטרתה של פרה זו לכפר על חטא העגל לכן הוצרכה הפרה להיות אדומה דווקא, כיוון שהגוון האדום מסמל את החטאים וכן את מידת הדין המתעוררת על ידם. כמו שנאמר "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, אם יאדימו כתולע כצמר יהיו". שעל ידי התשובה של האדם מחטאו יש בכוחו להלבין את אודם החטא. ושותי דרגות בהלבנת החטא : אחת לבנה עד מאוד כמו שלג, והשניה פחות לבנה מהראשונה כלבונותיו של צמר לבן. (ראה משנה בנגעים). והן כנגד שתי מדרגות בעשיית התשובה – תשובה מיראה ותשובה מאהבה. השב מחטאו רק מפני שירא מעונשו של ה' או כדי להינצל מהיסורים – דינו כהלבנת החטא כצמר לבן, זאת תשובה אך לא תכלית התשובה, לא תשובה שלמה. והשב מיראה "זדונות נעשות לו כשגגות". לעומת זאת, הזוכה לשוב בתשובה מאהבה לה' עליו אמרו חז"ל "זדונות נעשות לו כזכויות". כי מתוך תשובה מאהבה מעומק הלב, מטהר את מעשיו ומידותיו. והלבנת החטא היא כשלג לבן. ואנו מתפללים על כך בתפילת שמונה עשרה "והחזירנו בתשובה שלימה לפניך". תפילתנו שנזכה לשוב בתשובה שלמה מאהבה.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

"ראייה למרחקים" – מספרים שפעם אחת, הבבא סאלי ביקש מחתנו שיביא לו כמה דוגמאות של כתיבת תפילין שנכתבו בכוונות קדושות ויביא לו לבדוק את הפרשיות התפילין מהם. וכך הלך החתן שלו לירושלים עיר הקודש והלך לסופרים הטובים ביותר ולקח מהם דוגמאות לפרשיות תפילין שכתבו בכוונות קדושות. הבבא סאלי קיבל לידיו את הפרשיות התפילין ואמר "הסופר הראשון שכתב את הקלף כל כוונותיו היו לכסף בלבד, לא כתב זאת לשם שמיים אלא רק על הכסף עצמו חשב". המשך הבבא סאלי לקלף השני של הסופר השני, ואמר "הוא כלל לא כיוון בשום שם ה' אינו יודע כוונות". ועל הסופר השלישי אמר שהתפילין שכתב פסולות. והחתן של הבבא סאלי היה בהלם, הוא הלך לאנשים שנראים קדושי עליון, מבחוח נראים כמלאכים, אך הבבא סאלי בלי לראות אותם ידע בבירור את מחשבותיהם. אמר הבבא סאלי לחתן שלו "כי האדם יראה לעיניו וה' יראה ללב". מספיק היה לבבא סאלי לראות את כתב ידם של הסופרים ולדעת מה חשבו וכיצד כתבו ומה מעשיהם...

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

ר' אפרים בן ר' נפתלי, תלמיד רבנו הקדוש – רבי נחמן מברסלב, היה סוחר במרגליות ואבנים יקרות. יום אחד בעת היריד בקייב, נכנסו בליבו הרהורי תשובה, ושאל את עצמו, "במה אני עוסק כרגע? וזוהי התכלית בחיים? וכי בשביל זה באתי לעולם? וכך התחיל להתעורר ונשבר ליבו בקרבו, עד שעזב את היריד והחל בוכה בצד הדרך לפני ה' יתברך. פגש אותו אחד מהחסידיים שעבר במקום, ושאל מפני מה הוא בוכה. ר' אפרים סיפר לפניו מהרהורי ליבו. אמר לו החסיד "וכי כאן אין מקום לבכות, לך לבית מדרש ושם תבכה לה'". ענה לו ר' אפרים "הלא רבנו הקדוש – רבי נחמן מברסלב, אמר בליקוטי מוהרן (ח"ב, ב, ס' קכד) "כי במקום בו מגיעים לאדם הרהורי תשובה, צריך הוא באותו מקום להתבודד ולדבר לה' יתברך, בחרטה ויודיו.. כי עד שילך לבית המדרש יחלפו ממנו הרהורי התשובה, ומחמת זה ניצלתי את ההתעוררות שהיתה לי במקום זה... (שיח שרפי קודש – א – תרעח).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

"תקן את עצמך ואחר כך יתקנו האחרים"

פעם אחת ישב רבי יצחק מוורקי בין כמה תלמידי חכמים גדולים. השיחה נסבה על תפקידם של משרתים. היו ביניהם שאמרו כי כל ענייני הבית תלויים באיכות המשרת – אם הוא איש ראוי, כיוסף הצדיק בביתו של פוטיפר, הרי שכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו. "אמר ר' יצחק: "אף אני הייתי סבור כך, עד שלמדתי ממורי ורבי, כי הכול תלוי בבעל הבית, ולא במשרת." וכך סיפר ר' יצחק: בצעירותו היה לו סבל נורא ועצום מאשתו, שהייתה מצערת אותו מאוד. את ייסוריו נשא בדממה, לא התקוטט עמה ולא אמר דבר, אך כאשר ראה כי גם המשרת תים מתענים תחת ידיה, לא ידע עוד מה לעשות. לבסוף בא אל רבו, רבי דוד מללוב, לשאול בעצתו. אמר לו רבו: "מדוע תאמר לי? אמור לעצמך! תחילה, לא הבין ר' יצחק למה התכוון רבו בתשובה זו, וכי איך העניין קשור אליו? הרי הבעיה באשתו ולא בעצמו.. והיה הולך ומהרהר להבין כוונת הדברים. והנה מצא כי הבעל שם טוב הקדוש אמר כי צריך האדם לתקן את כל פעולותיו – הן אלו הנעשות במחשבה, בדיבור או במעשה בפועל. עוד אמר הבעל שם טוב, כי שלוש אלו – מחשבה, דיבור ומעשה – מכוונים כנגד: ילדיו של האדם, אשתו ומשרתיו, ואם יתקן האדם את מעשיו בשלמות יתהפכו גם אלו לטובה... הבין ר' יצחק כי לכך נתכוון רבו, וכי הכול תלוי בו בעצמו..

"עין טובה ומבורכת"

רבי מאיר מרגליות, מחבר הספר "מאיר נתיבים", היה מחשובי תלמידיו של הבעל שם טוב. פעם אחת שאל אותו הבעל שם טוב הקדוש "מאיר'ה, האם זוכר אתה את השבת שבה התחלת ללמוד חומש? אתה עמדת על השולחן ואמרת דרשה, ובית אביך היה מלא אנשים מפה לפה. האם זוכר אתה מה אירע באמצע הדרשה? מדוע היא פסקה באמצע?" רבי מאיר לא הבין כיצד הבעל שם טוב הקדוש ידע זאת, כי מעולם לא דיברו על כך. אמר ר' מאיר: "אני זוכר היטב. אמי באה פתאום אל החדר וחטפה אותי מעל השולחן באמצע הדרשה. שאל אותה אבי – "מפני מה את חוטפת כעת את הילד? תני לו להמשיך לדרוש" השיבה אימי – "איש אחד לבוש מעיל ובגדים מוזרים עומד ולוטש עיניו מאוד אל הילד" פחדה עליי אימי, כי הייתי יפה תואר ויפה מראה להפליא." אמר לו הבעל שם טוב: "אני הייתי האיש. אור גדול ורב השפעתו עליך בהיטי אז עליך. ואני יודע כי אילו לא הייתה אמך חוטפת אותך, היה לך אפילו טוב יותר." כי הבעל שם טוב הקדוש היה מסתכל בעין טובה ומבורכת על אנשים. וכך היתה אהבתו גדולה לכל איש ישראל..

בימיו של הבעל שם טוב היה אדם נכבד ועשיר, שנהג להכניס אורחים רבים אל ביתו, והיה מכבדם באכילה ובשתייה ואף בממון. רק זאת, שהיה משתבח בפני כל אורח ואומר: "אמת, שאני מכניס אורחים גדול." ברוח הקודש ראה הבעל שם טוב כי בגלל דבר זה כל טרחתו של האיש במצוות הכנסת אורחים וכל עמלו היה לשווא. בשל גאוותו הפכה המצווה למעשה שטן, וכל טרחתו נעשתה מצד הטומאה, ה"סטרף אחרא". מה עשה הבעל שם טוב? שלח אליו את אחד מתלמידיו, ר' זאב קיצ'ט. קיבל האיש את ר' זאב בסבר פנים יפות, האכיל והשקה אותו ואחר כך השתבח ואמר: "רואה אתה כי אני מכניס אורחים גדול." אמר לו ר' זאב: "עוד נראה." וההמשך בשבוע הבא..

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

וכעין אלו הדברים כתב בספר דברי חיזוק (פרשת לך לך), שעל ידי שיהודי משקיע כוחות בהתחלת היום בהשכמה, הוא מקבל כוחות של אהבה וזריזות, של "אש האהבה" של ליבי ער, של לבת אש, של לבבו נאמן לפניך, שזהו כוחו ועבודתו של אברהם אבינו עליו השלום, מידת האהבה, "אברהם אוהבי" (ישעיהו מא,ח), עבודת החסד, בבחינת "להגיד בבוקר חסדך" (תהילים צב, ג) שהכוונה לבוקר, בבוקר נשפע ונמשך שפע של חסד, דהינו עד כמה שיהודי משקיע ומכניס כוחות בזה, בעבודת תחילת היום, אם הוא מתנהג ומנסה לעשות פעולות של זריזות, של אהבה, אזי במידה שאדם מודד בה מודדין לו.

"זוכה לאמונה שלמה בה' יתברך" – כתב הרב הגדול קדוש ה' מכובר רבינו נתן מברסלב זיע"א, בספרו הבהיר ליקוטי הלכות (הלכות השכמה הבוקר, ה"ג אות ד) שעל ידי שאדם זוכה להיות מכלל המשכימים בעוד לילה, זוכה להגדיל ולהשלים את מידת האמונה שבלבו, וזה הטעם שאחר שכתב מר"ן הקדוש בשולחן ערוך, יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר, כתב הרמ"א בהג"ה "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהילים טז,ח), הוא כלל גדול בתורה ובמעלת הצדיקים וכו'.. לרמז שעל ידי שזוכה להתגבר ולהשכים בעוד לילה לעבודת בוראו, מתגדלת ונשלמת האמונה הקדושה בליבו, וזוכה לידיעה שלמה כי "מלא כל הארץ כבודו" של ה'. ובכל תנועה ותנועה ובכל אשר נעשה בעולם שם אלופו של עולם, שזהו בחינת "שויתי ה' לנגדי תמיד".

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

על משה רבינו נאמר "והאיש משה עניו מאד מכל האדם" – הכרת הטובה היא מידה הבאה מתוך ענווה, שהאדם רואה כמה ה' מייטיב איתו ונותן לו, הוא נעשה יותר עניו, וחושב "אני? מה אני ומה חיי, שה' נותן לי עוד ועוד? הוא מתבייש, והוא נעשה עוד יותר קטן, וזה האור של משה רבינו – הענווה.

אך כפיית הטובה, שהאדם חושב שהכל מגיע לו, זה רק מנפח אותו ביותר גאוה, הוא רק רוצה יותר ויותר, וכשמקבל דבר מה, הוא חושב "מה? זה רק מה שקיבלתי? הרי חייבים לתת לי עוד ועוד.. זה החושך של המן – עמלק. ועל זה כותב רבי יעקב אבוחצירא – אביר יעקב, זיע"א, שהענווה של משה היא המנצחת את היצר הרע. כי "סמ-אל" שהוא שם המלאך היצר הרע, זה בגימטריה "ענוה" וזה מרמז שרק מידת הענווה מכניעה ומנצחת את יצר הרע. מתוך שערינו בתורה, עמ' 34-35.

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

דבקותו של הבן איש חי בתורה, ועמלו בלימודה, היו לשם דבר. פעם העיד בפני אחד מתלמידיו, כי מימי לא הסיח דעתו מן התורה ואפילו לא לפרק זמן מועט. כוח החידוש של הבן איש חי, היה אף הוא נדיר ביותר. כאשר היה הבן איש חי מתיישב לכתוב את חידושו, היה כותב במהירות כמעט המתגבר. המעשה הבא אירע באחד מלילות השבת של חודש אלול. בכל ליל שבת היה הבן איש חי לומד חברותא עם הגאון – רבי עזרא כהן, מחריפי חכמי בבל. רבי עזרא היה מגיע לביתו של הבן איש חי, והם היו לומדים עד אור הבוקר. באותו ליל שבת, נכנס רבי עזרא כהן לביתו של הבן איש חי, והתקבל במאור פנים. "חכם עזרא", שמעני נא הלילה, ז' אלול, הוא ליל פטירת אבי – רבי אליהו, לפני שנתחיל בלימודנו, אמור נא לי פסוק כלשהו שעולה במחשבתך, ואני אדרוש עליו מאה ועשרים פירושים, מפני שבשמו של אבי יש 5 אותיות, ועל פי הקבלה, חמש אותיות בונות 120 עולמות עליונים". רבי עזרא השתומם לנוכח גאונתו של הבן איש חי, והקריא את הפסוק "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" עניו של הבן איש חי נעצמו והוא החל במשך 4 שעות רצופות לדרוש 120 פירושים שונים על פסוק זה. בהזדמנות אחרת, נוכח רבי עזרא כהן, לראות בגאונתו של הבן איש חי גם במקרה הבא: כאשר נכנס אל חדרו, והקשה בפני הבן איש חי קושיה מארבע פוסקים החולקים עליו, השיב לו הבן איש חי "אומנם כן, ארבע פוסקים אלו חולקים על דברי, אולם יש הסוברים כדבריי..." והחל הבן איש חי לפרט עשרות פוסקים לשיטתו... כמה עצום וגאון היה הבן איש חי הקדוש.. זכותו תגן עלינו.

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

■ מי שחלק התפילין מחמת שהיה צריך להיכנס לבית הכנסא, אפילו היתה דעתו לחזור ולהניח מיד כשייצא מבית הכנסא, צריך לחזור ולברך על הנחתם. שמכיוון שאין בית כנסא מקום הראוי להיות בו עם תפילין נחשב הדבר להפסק, ואפילו בזמן מועט. ואפילו היה בית הכנסא קרוב אליו, צריך לברך על התפילין. (הליכ"ע, ח/א עמ' כ').

■ יהיו התפילין של יד נוטים לצד הלב, כמו שנאמר "ושמתם את דברי אלה על לבבכם" (יחז"ד ח/ה, ג – ח/א ג, כ-כא)

■ הלכה רווחת, שצריך להניח תפילין בשמאל, וכמו שדרשו חז"ל (מנחות לז). ממה שנאמר "וקשרתם" וסמך ליה "וכתבתם". מה הכתיבה בימין, אף הקשירה בימין. וכיוון שהקשירה בימין, ההנחה בשמאל. שביד ימין קושר התפילין על יד שמאלו. או משום שנאמר "והיה לאות על ידכה". יד כהה. רוצה לומר, היד השמאלית שהיא חלשה. לפיכך, מי שהניח תפילין בימין, אף בדיעבד לא יצא. (יבי"א ח/ו בה).

■ מי שהוא איטר יד ימין, וכותב ועושה כל מלאכתו בשמאל, מניח תפילין ביד ימין. ואין צריך לחוש ולהחמיר ולחזור ולהניח תפילין גם ביד שמאל. (הליכ"ע ח/א עמ' כח). ואם הניח תפילין בשמאל בלבד, אף בדיעבד לא יצא כיוון שהוא איטר וצריך להניח בימין. ולדעת המקובלים – איטר מניח בשמאל כמו כולם. (יבי"א ח/א).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

לכן, בין אם אתה רופא, איש עסקים גדול שהתורה מתקיימת על ידך, דרשן הזוכה לקרב לב בנים לאביהם שבשמיים או מסייע ללומדי תורה בכל דרך שהיא, תמשיך לעסוק במה שהקב"ה בחר אותך לעסוק, ואל תחפש לעצמך תפקידים אחרים. הקב"ה רוצה אותך כאן, כי במה שאתה עושה – הינך הטוב מכולם. אם תשאל, "והתורה מה תהיה עליה?" תעשה כפי שנהג הרופא של החפץ חיים, בכל יום למד מספר שעות ובהן השתדל להעמיק בלימודו, והקב"ה החשיב לו כאילו למד שעות רבות. ובלבד שלא ישכח שהוא חלק מהתורה ולא יסטה מן הדרך.

הרמבן שואל שאלה, שבת לוי הוא המובחר שבשבתים, "ידידי ה' וקרוביו". בזמן חטא העגל כאשר משה רבינו קרא "מי לה' אליו" מי נענה לקריאתו? "ויאספו אליו כל בני לוי". (שמות לב, כו) הרמב"ם כתב (הלכות שמיטה ויובל יג, יב) כי שבת לוי "הבדל לעבוד את ה' לשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים". אם כן, מה פשר הדבר שמנינם של שבת לוי מועט מאוד לעומת שאר שבטי ישראל? כל ישראל נמנו מן עשרים שנה ומעלה, והלויים מן חודש, ועדיין ישראל רבים מהם פי כמה וכמה, הלא דבר הוא! אלא, אומר הרמב"ן – לעם ישראל היתה מעלה שלא היתה לשבת לוי, עם ישראל היו משועבדים במצרים, ובזכות זו הם פרו ורבו והתעצמו במאוד מאוד. ככל שהעיני והקושי השעבוד היו גדולים יותר – כך הם התרבו עוד ועוד, וכאשר יענו אתו כן ירבה וכן יפרץ". לעומת זאת, שבת לוי לא היו בשיעבוד מצרים, ולכן הריבוי שלהם היה טבעי ולא חלה עליהם ברכת "כן ירבה וכן יפרץ". (משכני אחרין במדבר עמ' מ-מא).

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה	מרת אימי ויואן בת נוריה
עזרא בן נאוה	בת חן בת עירית
גיא בן איריס	בר ושרית ישראל
אלעזר בן כוכבה	אליעד אליהו בן אריאלה
נדב בן מלי	

העלון מוקדש לרפואת:

צי'צ'אן בן ביסקה
חזלה בת חביבה
אהוד בן רבקה
דביר בן גאולה
מרים בת אסתר בלור
ראובן בן חנה